

Nụ cười sơn cước.

Tô Hải

Tôi nhớ mãi một chiều xuân chia phôi Mây mờ buông xuống núi
đồi và trong lòng mưa hơn ở ngoài trời Cỏ cây hoa
lá thương tiếc mãi người đi và dâng sâu lên mi mắt người về
Ngơ ngẩn đàn chim ngừng tiếng hót Hoa xuân đang
tươi luống u sầu Buồn trôi dòng nước mờ xóa bóng yên
ương cùng gió chiều còn khóc thương cho mối tình còn vấn vương Ai
về sau dãy núi xanh lơ nhấn rằng tim tôi chưa phai mờ hình
dung một chiếc thắt lưng xanh một chiếc khăn màu trắng trắng một chiếc vòng sáng long
lanh với nụ cười em quá xinh Người ơi tôi đã rút tơ
lòng Dệt thơ tìm những cung yêu thương tặng lòng trinh
trắng của những bông hoa rừng đời đời không tàn với nhạc lòng tôi.